

Nieuw!

De Franse droom

Gevangen in de kou

Suzanne (43) besloot samen met haar echtgenoot Hans (39) en dochter Feline (5) Hans' droom te verwezenlijken: het bouwen en verhuren van ecologische vakantiehuisjes van leem en stro in Zuid-Frankrijk. Suzanne vraagt zich geregeld af of zij ook kan aarden in een aarden huis in *the middle of nowhere...* www.strohuisje.nl

‘H’et is 2010. Een half jaar in Zuid-Frankrijk overwinteren, daar stelde ik me vooraf een heerlijk, relaxte nazomer bij voor, met kopjes koffie op een Frans terras, zittend op ongemakkelijke gietijzeren stoeltjes. Weliswaar waren de eerste twee maanden heerlijk zonnig, maar een gezellig terrasje in de buurt was niet te vinden. Daarbij komt: de zon gaat ook hier in het najaar vroeg onder. Op onze berg verdwijnt hij zelfs al rond drie uur om plaats te maken voor een ijskoude wind. Het komt voor dat ik op een en dezelfde dag zowel een jurkje met slippertjes draag als wollen sokken en mijn dikste trui. Na de jaarwisseling is er van dat nazomeren niets meer over: ook in Frankrijk is het nat en koud. En eenzaam.

‘Hans mist het om direct zijn gedachtespinsels kwijt te kunnen, ik mis de momenten waarin hij dat juist niet doet’

Nu is er werkelijk niemand meer op straat en blijven nog meer luiken gesloten om de warmte binnen te houden. De zwerfkatten uit de buurt - normaal erg schuw - installeren zich nu tegen de buitenmuren van ons huis om tijdens de nachten toch nog een beetje warmte te pakken. Ze durven zelfs wat dichterbij te komen om te bedelen om eten. Ik geef ze namen en brokjes, hoewel ik niet weet hoe blij de

zomerbewoners zullen zijn met deze geadopteerde roedel. In afzondering en kou leren we elkaar en onszelf goed kennen. Ik kom erachter dat ik weliswaar sociaal ben, maar ook enorme behoefte heb aan alleen-tijd, met niemand om me heen die mijn gedachtestroom onderbreekt. Daarna ben ik gezelliger, creatiever, beter uitgerust en sta ik meer open voor anderen. Mijn man, daarentegen, komt uit een familie waar de deur altijd openstaat, heeft een enorme vriendengroep en werkt in kleine keukens met een grote brigade. Hij droomt dromen over een leven en een bedrijf hier in Frankrijk, maar in zijn enthousiasme laat hij weinig ruimte voor een alternatief. Ik mis het om mijn ideeën en gevoelens te kunnen toetsen aan een neutrale derde. Ik vorm mijn mening door met verschillende mensen te praten en mis mijn vrienden en familie meer dan ooit. Nu hij zijn verhaal alleen bij mij kwijt kan en ik niet aan zijn woordenstroom kan ontsnappen, trek ik me steeds meer in mezelf terug. Hij mist het om direct zijn gedachtespinsels kwijt

te kunnen, ik mis de momenten waarin hij dat juist niet doet. Hans houdt het dromen van een Frans huisje warm tijdens deze donkere dagen en we maken een afspraak voor een bezichtiging. Het huis wat er op de plaatjes zo mooi uitziet, blijkt een raar ingedeelde tuin te hebben waar de zon in de wintermaanden niet komt. Hoeveel mensen zullen daar in de zomermaanden overheen kijken? Het helpt ook niet mee dat, op het moment dat we het huis bezichtigen, de regen door het dak naar binnen stroomt. Het huis wordt afgeschreven en met de temperatuur daalt ook het humeur...

Tekst & foto's Suzanne Fleur

Met de klok mee: De zwerfkattjes zijn koud en hongerig en sluipen dichterbij; Sneeuw tot heuphoogte waardoor we letterlijk ingesneeuwd komen te zitten; Nog nooit geskied, maar wel in het bezit van retro skipakken.

Tijdens een van onze wandelingen barst een bui los die niet meer stopt. Helaas zijn er in dit bergrijke, beboste land geen short cuts om weer thuis te komen en moeten we nog minstens drie uur het 'bergje' om voordat we - nat tot op ons ondergoed - weer thuiskomen. De plannen worden gewijzigd. Als je in de bergen woont, moet je je misschien maar eens wagen aan een skivakantie. Ter voorbereiding kopen we op de Franse Marktplaats twee jaren-80 skipakken. De sneeuwstokken zijn inmiddels langs de kanten van de weg geplaatst en onze sneeuwkettingen (verplicht) gekocht. Die skipakken blijken een heel ander doel te gaan dienen. Begin februari begint het namelijk met sneeuwen. En het houdt niet meer op. Mijn slippertjes liggen inmiddels achter in de kast. Op deze kou is ons zomerhuis niet berekend: een steenkoude plavuizen vloer, enkel glas met ijsbloemen, een hoog plafond, deuren waar de wind onderdoor waait en vochtige muren. Dat je zomerhuis mankementen vertoont, merk je pas in een koude winter. En deze is koud... Het zal de koudste winter in 65 jaar worden met nachttemperaturen van -20. Op het vakantiepark vriezen achttien boilers stuk; de klusjesman draait overuren. Hans ontfermt zich dapper over onze bevroren waterleiding. Op zijn knieën zit hij in de tuin met de föhn in het gat in de grond om hem te ontdooien. De hete thee die ik hem breng, heeft binnen een minuut een

ijslaagje. Om bevriezing te voorkomen laten we 's nachts de kraan zachtjes druppelen. De auto mogen we niet meer gebruiken. Hier in de bergen zijn niet veel wegen, maar mocht je daar met de auto afglijden dan zou je alle toegangswegen blokkeren en riskeer je een hoge boete. Dus eten we onze voorraadkasten leeg, worden we creatief met pasta en gedroogde bonen en bakken we zelf brood, waarbij ik aan de oven gekluisterd zit om maar een beetje extra warmte te pakken. Eén keer per dag hijsen we ons in ski-outfit voor een korte wandeling. Ik verkeer in een permanente bibberstaat en inmiddels weet ik: kou brengt niet het beste in mij naar boven. Mijn knalroze skipak-onesie en ik worden deze februari onafscheidelijk. Half maart wordt het eindelijk weer wat beter weer, maar de kou blijft als een nare herinnering hangen in mijn botten. Als we 1 april weer in ons huis in Amsterdam zitten, weet ik het zeker: van mij hoeft dat verhuizen naar Zuid-Frankrijk niet. Manlief heeft echter een totaal ander plan...” L

Volgende keer:

Hans heeft een oud herenhuis gespot wat hij wil omtoveren tot luxe trouwlocatie.